

III. rész

Mainsfield

5. fejezet

Egyetlen Óra

2212. július 29-e, 19:30 perc.

Már lenyugvóban volt a nap Thassos romvárosa felett. Utcáin a tegnapi nap eseményeiből visszamaradt roncsok, kráterek, mindenféle törmelék és mindkét oldal katonáinak teste hevernek. Ugyan már sorra hordják el azokat a szikes talajba ásott tömegsírok felé, de túl sok munka ez az Asgard sugarak nélkül, s nem is fáradozik mindenki azokon.

A legtöbben az ünneplésre, a hosszas harcok feszültségeinek enyhítésére használják fel ezt a napot, tudták, hogy még koránt sem ért véget a háború. Bár már a vége felé közeledett, tegnap ugyanis túl sok drákot, túl sok hajót vesztett el Kortis, hogy népe túl sokáig húzassa a Tau'ri és Furling egyesített hadai ellenében. Éppen ezért a mai nap szinte tökéletesnek mondható. Több hónapnyi kesergés és idegeskedés után ez az első nap, hogy fellélegezhetnek. Most már szinte biztos a győzelem.

- Uram, jöjjön! – hallatszott egy mély hang, hangos kopogás kíséretében. Zsukov először figyelembe sem akarta venni, inkább tovább forgolódott. Majd a sorozatos ismétlődés hatására sem akart tágítani, először aludta volna ki magát rendesen az oroszlánkődi csata óta, erre pár óra elteltével ismét felverik. Végül, egy jó negyed óra múlva csak kikászálódott kabinja meglehetősen kényelmes, eredetileg két személynek szánt ágyából.

- *Nos, lehet nem fél négykor kellett volna lefeküdni* – jegyezte meg magában az órára pillantva, majd kinyitotta a vastag trimiumajtót. Egy igen barátságos ábrázatú közlegény rajzolódott ki a szemei előtt, a nevét viszont sehogy sem volt képes felidézni. Nem is erőlködött rajta túlzottan, elvégre képtelenség minden egyes a Korolev fedélzetén szolgáló ember nevét észben tartani. Főleg most, hogy a legénység két harmada más hajókról lett áthelyezve.

- Mi történt? – szólította meg a közlegényt, amint a hidraulika szélesre nyitotta a helyiség bejáratát. Bármennyire is próbált kedves lenni a környezetében tartózkodókhöz, nem ment neki egy jó adag kávé nélkül.

- Az admirális rendkívüli ülést tart fél, vagyis már csak negyed órán belül. Önnek is jelen kell lennie, bár egy magamfajta alacsony besorolású személy nem igazán tudja miről is lesz szó.

- A végső csapásról – vágta rá az ősz hajú admirális, ez minden háborúnál így szokott történni. Bár meglepetésként érte, hogy ilyen hamar eljött, legalább egy hét pihenőt remélt.

Szokás szerint az utolsó percben érkezett Kirksville roppant úrállomásának taktikai terméhez. Annak bejáratánál ezúttal már négy ór állt, melyek a szokás szerint nem voltak hajlandók az azonosító kártyája nélkül beengedni. Egy pillanatra idegesen kapott a fejéhez, mivel úgy vélte sikerült hajóján felejténie, de aztán csak meglett a zsebében való ideges kotorászás közepette.

- Üdvözlöm, uram – hallatszott az egyik ór szájából, amint belépett a helyiségbe, – az ajtó előtt állók most modortalanok voltak – ahol az öt szem admirálist egy kisebb hadosztály őrizte.

Maga az ülés még nem vette kezdetét, szokás szerint megvárták, bár már látszott, hogy a Furling küldötte már nagyon bele akar kezdeni mondandójába. S meg is tette, amint Zsukov a taktikai asztal fölé magasodott.

- Népünk úgy véli, eljött az idő egy teljes erejű ellencsapáshoz, amely előkészítene egy, az Örvény galaxisba történő inváziót.

- Inváziót? – harsant fel O'Neill. – A saját területeink védelmére sem maradt elég hajónk, évekbe telne, mikorra eléggé talpra állítanánk a flottát, hogy egyáltalán esélyünk legyen.

- De nekünk nem – válaszolta a furling látszólagos gondolkodás nélkül. – A mi flottánk java része megmaradt. A Tau'ri hadiflotta maradékának támogatása mellett jó eséllyel befejeződne a háború, egy hónapon belül.

- És mi van a béketárgyalásokkal? – szolt közbe Fehlix. - Most rúgtuk szét a seggüket, ráadásul már elérték, amit akartak. Az első találkozáskor is sikerült megegyeznünk velük. Véleményem szerint, a körülményekből adódóan ez most sem lesz másképpen.

- Támogatom az ötletet, bőven elég vér folyt már – jelentette ki Zsukov, majd O’Neill is rábólintott. Minden bizonnyal Clayton is ugyanezt tette volna, ha még életben lenne.

- A mi részünkről, lehet – csattant fel a furling. – De koránt sem az ő részünkről. Nem haboznának a lehetőséggel, ezért nekünk sem szabad. Amint talpra álltak a vereségből az esélyeik megsokszorozódnak majd. És nem lesz semmiféle biztosíték rá, hogy a béke tartósnak bizonyul majd.

- A döntés joga itt a mienk. A mi létünk forog veszélyben, ti csak a tartozásokat lerovása céljából álltok mellettünk. Részletekről mindegy, hogyan ér véget – válaszolta Zsukov.

- Többé már nem. Azzal, hogy az oldaltokon létünk hadba éppúgy a vesztünket akarják, mint a tieteket. Mi az utolsó drák kolónia elestéig folytatjuk majd a harcot, veletek, vagy nélkületek. Ha veletek, egyenlő arányban osztozunk a megszerzett területek felett. Ha nélkületek, miénk lesz mindkét galaxis jelentős hányada...

- Tessék?! – vágott közbe O’Neill felháborodásában.

- Jól hallottad ember, népünk nem visel hadat pusztá hálából. Rajtatok áll, mennyi hasznunk lesz a konfliktusból...

19:47-perc.

Thassos félig ledőlt rezidenciájának legfelsőbb éppen maradt emeleti ablakából Tom és Simon figyelik a naplementét, miközben a többiek az asztalnál pókereznek, valamint Sharon italt indult hozni a hősöknek.

- Tudod, ezelőtt még sosem jártam Mainsfielden – törte meg Simon a csendet. – El sem tudom képzelni, hogyan nézhetett ki innen a város az invázió előtt.

- Csodaszép látványt nyújtott. Sokat álltam itt még gyermekkoromban, és csak hosszú órákon át figyeltem a táját. Egyszerűen semmihez sem volt fogható, bár most sem néz ki olyan rosszul. Csak fel kell húzni pár új épületet, eltakarítani az a hajóroncsot – közben a sztráda betonjába fúródott BC-304-es roncsa felé mutatott. – És hívni kell pár takarítót. Aztán szebb lesz, mint valaha.

- Remélem is, minden esetre már ezért is megérte harcolni.

- Ahogy mondd, tökéletesen megérte.

Ahogy mondata végére ért Sharon lépett be a konyhából, jó néhány üveg sörrel a kezei között. Beales és Anderson láttán, hogy alig bírja tartani azokat illetendő ember módjára már oda is suhant hozzá, majd mindketten elvettek egy-egy üveggel s csakhamar belekezdtek fogyasztásába. A nő ezután körbement, mindenkinek átnyújtva egy üveget, de így is maradt kettő.

Pedig direkt úgy számolta, hogy egy jusson mindenkinek, saját magát is beleértve. Gyorsan körbe is nézett, hogy vajon kit hagyhatott ki a helyiségben tartózkodók közül. Viszont úgy látta, senki sem hagyott ki a jelenlévők közül, s csak ekkor tűnt fel neki, hogy valaki hiányzik.

- Hol van Michael? – kérdezte meglepetten.

- Valami titkos ügynökségbéli feladatot végezhet – vágta rá Tyler. – Legalább is erre engednek következtetni a látottak. Egyszer csak felpattant és megindult, pár perc múlva pedig már láttuk is felszállni a hajóját.

- Sebaj, több jut nekünk – vágta rá Beales, majd mélyen belekortyolt a még szinte jeges italba. Legalább a bosszú terhei alól mentesült, Michael igen ritka előtűnéseiből ítélve egy jó időre, ha nem örökre.

- Nem értem, miben mesterkedhetnek már megint? – tette hozzá Thomas. – Különben is győztünk, végre úgy tűnik minden rendben lesz. Nem igaz, hogy nincs egy szabadnapja, vagy ilyesmi.

- Talán van, csak nem él vele, mert az akarja, hogy ez így is maradjon – felelte Anderson, aki már a felét megitta az üveg tartalmának. De ez a teljesítmény még mindig eltörpült Simon és John rutinos ivászata mellett, ők úgy itták a folyékony aranyat, mintha csak egyszerű csapvíz lett volna.

Mostanra már a harmadik üvegen próbáltak osztozkodni, melyet John vitt az egész falat helyettesítő, már betört ablakhoz.

- Én mondom, ezután leszerelek és egy szép kis minnesotai tó mell telepszem, amely csak úgy hemzseg a halaktól – közölte John a többiekkel.

- Minnesota? Szerintem Michigannel jobban járnál – vágta rá Simon. – Bár én részemről inkább Washingtonba megyek, segítek az újjáépítésben. És te mihez kezdesz majd Tom?

- Maradok a katonaságnál. Elvégre valakinek vigyáznia is kell rátok.

- Akárcsak mi – szólt közbe Beales, közben a CSK-46 valamennyi tagja helyeslően bólogatott. – Egészen az utolsó csatáig folytatjuk a harcot.

19:48 perc.

A már rég a bolygón kívül hitt Dallas álcázásban szeli Thassos romvárosának égboltját. A közeli erdőket kémelve.

- Semmi, semmi és még több semmi – hajtogatta egyhangúan Michael, bár ezúttal sem tartózkodott senki más a fedélzeten.

- Véget ért a felszín alatti üregek feltárása... - hallatszott egy gépi hang a pilótafülke terminálja felől.

- Igen, tudom, teljesen üres az egész – szakította félbe a már ezerszer hallott szöveget. – Nincsenek életjelek és a zavaró berendezésnek sincs semmi nyoma. Pedig itt kell lennie valahol...

- Eltalálta – felelte a gépi, nőies hang. – Semmi sem található a barlangrendszerben. Ismét lefuttassam a keresést?

- Miféle barlangrendszerben? – csattant fel Michael.

- Thassos városa körül, közvetlenül a nagy kiterjedésű erdőségek alatt egy körkörös formájú barlangrendszer húzódik. Azt hittem tud róla – válaszolta készséggel a számítógép, teljesen tanácstalanná téve az Ügynököt.

- De hiszen egy hónapja még semmi sem volt... ott.

- Pontosan. Néhány hete kezdett el létrejönni, kialakulásának körülményei ismeretlenek számomra, mindazonáltal...

- Azonnal menjünk el innen!

- Kérem, pontosítson az úti célt illetően.

- Mindegy, hogy hová, csak el innen! Értésítsd a többi ügynököt, azonnal el kell húzniuk a csíkot.

19:56 perc.

Az Ügynökség valamennyi hajójának hirtelen eltűnése némi gyanakvást keltett ugyan, de nem eleget, ahhoz, hogy riadóztassák, vagy egyáltalán tájékoztassák a felszínen lévőket. Minden esetre leküldtek néhány rombolót, hátha ráakadnak arra, amire a bolygóközi terrorszervezet tagjai is.

- Különös, hirtelen elég sok hajó lett errefelé – jelentette ki Tom egyhangúan, miközben a nem sokkal előttük elhaladó romboló oldalán nézett végig szemeivel. Gyerekkora óta lenyűgözte az ilyesmi, különösen e fenséges, hatalmat sugárzó hajók szürkés színű törzsének látványa.

- Csak hencegnek egy kicsit. Tudod, hogy van ez, ha már idejöttek és felszabadították a kolóniát, úgy érzik, jár nekik némi tetszelgés – válaszolta Sharon szelíden, némileg megnyugtatóan. Elvégre, ha nem is volt a flottától megszokott, de minden bizonnyal várható volt ez történetének egyik legfényesebb győzelme után.

Ekkor különös, leginkább egy mennydörgéshez hasonló hang robaja visszhangzott végig a tájon. Mindannyian az égboltot kezdték kémlelni kíváncsi szemeik tekintetével, de egy árva báránnyal sem vélték felfedezni. Mondhatni kristály tiszta volt az égbolt, kizárt, hogy egy villámcsapás égtelen moráját hallották volna az imént.

- *De akkor mit?* – visszhangzott gondolataikban.

Egy szempillantás leforgása alatt meglelték a választ kérdéseikre, mikor is egy zöldesen ragyogó, hatalmas energianyalábot pillantotta meg az erdő felől, amely egyenesen feléjük hasította a tiszta levegőt.

- *Bukjatok le!* – kiáltotta el Beales toroka szakattából, majd mindannyian az általuk a lehető legbiztonságosabbnak vélt helyre húzódtak. De hamar rá kellett jönniük, hogy közel sem a rezidencia épülete volt a célpont. A plazmalövedék az előttük elhaladó romboló felé tartott. Az megpróbált kitérni ugyan, de már túl késő volt.

A hosszúkás hajótestet a hajtóművel összekötő vékony összekötőrészen érte a találat. Mivel a fedélzetén tartózkodók nem voltak harckészültségben, a pajzsot sem húzták fel, ezért akadálytalanul érte el, majd borította lángba a kérdéses részt. Simon kidugva a fejét látta, ahogyan egy masszív lángcsóva keretében eltűnik a vékonyka rész, majd a hatalmas robajjal nyikorgó és csavarodó acél feladta a harcot. Két részre szakadt a hajótest.

Az egyedül a hajtóműveket tartalmazó hátsó rész a sztráda felé kezdett zuhanni, viszont a hajó elülső, több mint 350 méteres darabja egyenesen a romos felhőkarcoló felé tartott, melyben jómaguk is tartózkodtak.

- *Vigyázz!* – kiáltotta Tom, majd a lehető legszorosabban fogta át feleségét, Sharont karjaival, miközben a hatalmas hajótest belecsapódott, majd mélyen befűrődött az épületbe, lángba borítva azt.

Közben mindenfelől záporozó lövedékek éles zöreje hallatszott a távolból. A hosszú hetek alatt kiépített földalatti bunkerrendszerbe rejtőzött drák hadsereg megindította ellencsapását. Az előbb látotthoz hasonló módszerrel iktatták ki a légkörben lévő hajók valamennyiét, majd minden erejükkel a városközpont felé indultak. Sorra tűntek elő kettős lövegtoronnyal felszerelt tankjaik a Thassos városa mellett elterülő erdőből, egyik Kraken lépett elő onnan a másik után, majd ezrével csörtettek előre az ellenséges katonák igen bátor csatakiáltásuk közepette.

A Tau'rik ugyan hősiiesen bocsátkoztak harcba velük, de már a számok láttán sem kínálkozott túl sok esélyük. Haderejük nagy része a pajzsgenerátor köré csoportosult, ekkor azonban váratlan meglepetés érte őket. Ellenségük ugyanis nem kívánta elfoglalni a roppant méretű energiaforrást. Tüzérségük néhány könnyed lövéssel semlegesítette azt.

Egyszer és mindenkorra.

20:01 perc.

Az Egyesített flotta védelmi alakzatot vett fel az immár védőburok nélkül maradt kolónia körül. Még nem tudják, hogy ez egy utolsó elkeseredett lépés volt az ott rekedt katonák részéről, vagy pedig egy nagy erejű ellencsapás kezdeti szakasza. Bár Zsukov már érzi szíve legmélyén, hogy ennek nem lesz jó vége, s reménykedik, hogy rövidesen megérkezik a Furling által beígért erősítés. Még mielőtt túl késő lenne.

- Kezdetől fogva csak játszottak velünk, tudták, hogyan gondolkodunk és ismét csapdába csaltak minket... – hajtogatta fennhangon, miközben idegesen járkált fel-alá a hídon, majd Malcolm zavarta meg laikus szemmel különösnek vélt ténykedését.

- Ellenséges flotta lépett ki a hipertérből! – Zsukov ennek hallatán megállt, behunyta kék szemét, majd mély levegőt vett.

- Hányan? – sóhajtott fel végül.

- 122 hajó, közülük 98 korvett. Még bírunk velük, de éppen hogy – ennek hallatán némileg elmosolyodott kellemes csalódása által.

- *Legalább lesz esélyünk* – gondolta, majd hangosan folytatta. – Harckészültség! Tömörüljünk össze, amennyire csak lehet! Mi kellünk nekik, nem a kolónia, szóval alaposan nehezítsük meg a dolgukat!

- Igenis, uram! – jelentette ki Malcolm, majd különös dolgot tapasztalt a megfelelő parancsok továbbítása után. Egy ideig csak szótlanul ült, hitetlenkedve a pittyenések egyre gyorsuló áradatában, majd az admirális felé fordította zavart tekintetét, de az inkább csendre intette.

- Kitalálom, még kétszáz a naprendszer másik feléről.

- Nem, rosszabb. A Furling... elmentek...

- Hogy mi van? – vágott közbe felháborodva.

- Valamennyi Furling hajó alakzatot bontott, majd belépett a hipertérbe. Alig 36 hajónk maradt a rendszerben, még a bolygópajzzsal sem lenne túl sok esélyünk. Azt javaslom, vonuljunk vissza.

- Az kizárt, nem hagyjuk hátra a kolónián rekedteket. Társcsázzák Aurorát! Átsugározzuk, akit csak lehet.

- De mi lesz a zavarással, addig nem... – ekkor az admirális közbevágott.

- Ellenőrizze le még egyszer, már rég deaktiválták, ebben biztos vagyok. Ez éppúgy gátolja az ő terveiket is.

- Csakugyan – felelte meglepetten az adatok ismételt lekérése után. – Viszont a felszínen nincs működőképes teleportációs eszköz, viszont a mi oldalunkról kell bemérni a lent lévőket. Egyszerűen képtelenség kivitelezni.

- Majd mi átsugározzuk őket – vágta rá Zsukov.

- De ahhoz le kell engednünk a pajzsokat.

- Való igaz. A Korolev hajóteste bírja a legtöbbet, valamint rendelkezik a legnagyobb teleport kapacitással a flotta valamennyi hajója közül. Evidens, hogy mi leszünk azok. A terv egyszerű: a flotta valamennyi hajója körénk gyűlik, és kitartanak, ameddig lehet, addig is mi a lehető legtöbb embert fogjuk átsugározni. Amint nem bírjuk tovább, vagy végeztünk, visszavonulunk.

- És mi lesz a csatával? – kérdezte vissza Malcolm értetlenkedve.

- Az már elveszett, mielőtt elkezdődött volna. Tudták, hogy ez lesz, és most ismételten győzedelmeskednek.

Malcolm kis gondolkodás után továbbította a terv utasításait, melyet jóval könnyebb volt kiötlölni, mint kivitelezni. Amint a Korolev a romváros fölé ereszkedett, társcsázta Aurorát és megkezdte a lent lévő átsugárzását a szárazföldön és az űrben tartózkodó Drák erők célpontjává vált egyaránt. Rövidesen ádáz küzdelmem vette kezdetét.

A szárazföldi erők már az első percben tüzet nyitottak roppant hadihajó alsó felére, a plazmalövedékek, rakéták és minden egyéb pusztításra tervezett eszköz hatalmas robajjal csapódott a masszív, naquadahval és grafittal ötvözött trimiumötvözetbe, amely látszólag kiállta a próbát. A kérdés csak az volt:

Vajon meddig?

Ezzel párhuzamosan Kortis zászlóshajója a Crudelitas fedélzetén, minden nélkülözhető hajójuk kíséretében végre a kicsiny, de annál elszántabb földi flottának ronthatott, melynek első védelmi vonalát a 304-esek képezték. Tervének megfelelően először a korvettek indultak meg, majd kezdtek cikázni a plazmasugarak között, saját lövedékeiket mértéktelenül rájuk zúdítva. Viszont a megmaradt starfuryk tachyon lövegeinek fedező tüze mellett sikerült kitartaniuk a háromszoros túlerő ellenében.

Pontosan, ahogyan Kortis eltervezte, most már rés nyílt az alakzaton. Most már csak néhány romboló és csatacirkáló választotta el a Korolevtől. A feladatot öt csatahajójára – az övét is beleértve, valamint 13 nehéz cirkálóra bízta. Együttes tűzerejük pedig csakugyan kielégítőnek bizonyult. Két rombolót az első perc leforgása alatt sikerült kiütnie, egy nehézcirkálóval egyetemben. Ekkor azonban nem várt meglepetésben részesült.

A Tau'ri flotta hajói ugyanis nem kitámadtak, mint ahogyan azt megszokhatta ellenfeleitől, hanem egyre inkább összetömörült a már életek millióit megmentő Korolev felett. Sorra tűntek el az emberek Thassos városából, a sebesültek, a romok alatt heverők, vagy a földalatti bunkerekben menedék után kutatók egyaránt s érkeztek meg a biztonságos Aurorai városok oltalmába.

Sajnálatos módon, ez még mindig csak töredéke volt a Zsukov által remélt számnak, amikor is az egyik alulról érkező lövedék telibe trafálta az egyik energia elosztót, melynek köszönhetően egy másodpercnyi áramkimaradást követően Malcolmnak szomorú bejelentést kellett tennie.

- Az Asgard sugaraknak annyi. Nem tudjuk folytatni a túlélők átsugárzását.

- Értem – sóhajtott fel Zsukov, miközben felfelé fordította keserű tekintetét és látta, ahogyan egy 304-es suhan felette, két drák korvettel a sarkában, melyek halálos lövedékei egymás után suhannak el a már lángokban álló hátsó rész, alig 10%-os töltéssel rendelkező pajzsai mellett. Próbált kitérni ugyan, amennyire tudott, valamint viszozni a tüzet. De az már nem bizonyult elégségesnek, sorsuk már megpecsételődött.

Ekkor az egyik lövedék telibe kapta a hátulját, végleg lemerítve a pajzsot, majd a jobb oldali hajtóművek legnagyobbikába csapódva, darabokra szaggatva azt. S ahogyan annak darabjai tehetetlenül a felszín szikes talaja felé hullottak egy újabb becsapódás is követte a gyilkos lövedéket. Ezzel végleg megadta magát a Daybreaker hajóteste, s egy izzó lángfelhő nyelte el Franket, Galent és mindenkit, aki a fedélzetén tartózkodott.

- Akkor menjünk innen, már nincs értelme... – ugyan nem szakította félbe semmi mondandóját, de mégis belefulladt a szó. Kezével intett első tisztjének az indulásra, majd a Korolev és a megmaradt 16 hajó valamennyije elhagyta Mainsfieldet, s egyenesen a Föld felé vették az irányt.

Nem sokkal később Kortis orbitális pályára parancsolta flottáját. Végre befejezhette, amit elkezdett és díszpáholyból figyelhette, ahogyan flottája hamuvá égeti az egykor virágzó kolónia étellel teli felszínét.

20:16 perc.

A Tau'ri flotta maradéka visszatért egykor büszke birodalmuk szívébe. Trueman azonnal beszélni kívánt Zsukovval. Persze nem személyesen, hanem ismét a híd közepén megjelenő hologram formájában.

- Mi történt? – förmedt rá látszólag idegesen.

- Vesztettünk, nem volt esélyünk – felelte Zsukov üres tekintettel.

- Hogy érti? És mi van a többi hajóval? – értetlenkedett. A legutóbb kapott jelentések szerint még nyeresre álltak.

- Az egész egy csapda volt, a Furling is otthagyt minket. Csak ennyi maradt.

- Ennyi? – csattant fel az indulattól. – Így összesen 38 hadihajónk maradt. Mégis hogyan nyerhetnénk meg a háborút ennyivel, a Furling segítségével nélkül?

- 39 – tette hozzá az admirális, mentve, ami menthető. – A Daedalus is ott van. A fegyverei többsége ugyan nem, de a hajtóművei már működőképesek, így már hadihajónak számít. És nem uram, így már nem nyerhetünk...

- Akkor mégis mit javasol? – vágta rá Trueman elképedve.

- Küldjünk ki egy hajót Lochusra, meg kell tudnunk mi történt. Ha még ott vannak, talán sikerülhet megegyeznünk velük, de ha nem, akkor vége. Nincs tovább, veszünk és ismét menekülnünk kell majd, hogy ki ne irtsanak minket. De akkor sem marad majd belőlünk annyi, hogy emberiségnek legyen nevezhető.

20:29 perc.

A T.S. Vortex Lochus bolygója fölé érkezett, egy féregjáraton át tartja a kapcsolatot a Földdel, kíváncsian várva a fejleményeket. Viszont már most sem tárult túl biztató kép szemeik elé. Mindenhol Drák és Furling hajók még lángoló roncsai úsztak az úrben, kezdett beigazolódni O'Neill gyanúja, miszerint hirtelen távozásuk oka saját épp lerohanás alatt álló világuk védelme érdekében történt. Viszont csak a szkennelés után mondhattak biztosat, melhez csupán az egyik Furling hordozó jeges roncsa mellett való elhaladásuk közepette kezdhettek hozzá.

- Véget ért a folyamat – jelentette ki kapitánya, Scott, pár másodperc elteltével.

- És vannak túlélők? – hallatszott Trueman kíváncsi kérdése.

- Negatív – sóhajtotta fel Scott pár másodpernyi néma csend után. – Porig romboltak minden víz alatti települést. Senki sem élte túl, egyszerűen kiirtották őket.

- Kiirtották? Csak azért végeztek velük, mert kiségtettek minket? Azt hittem csak velünk van bajuk. – felelte Trueman.

- Elrettentés. Ha eddig bárki is hajlott rá, hogy segítsen, most már biztosan nem fog. Ezzel bebiztosították, hogy már senkire sem számíthassunk. – jelentette ki Zsukov, igen szomorú hangvétellel...

20:30 perc.

Az egyetlen órával ezelőtt még reményekkel teli Mainsfield most lángokban áll. A Drák hadiflotta teljességgel felperzselte annak felszínét, szertefosztatva az emberiség győzelembe vetett hitét, ezzel minden reményét.

Lochus egyetlen órával ezelőtt még élettel teli világa most romokban hever. S a Furling faj örök sírhelyéül szolgál majd. Egy faj emlékét örökre magában zárva őrzi majd, amely sokkal többre volt hivatott.

A háború, a sors, a szerencse, gyakorlatilag minden megfordult, egyetlen óra leforgás alatt. Épp, ahogyan Kortis eltervezte...

Darth Raven